

1

Коли мені було сім років, я дізналась, як важливо плакати на похороні. Чоловіком, що лежав у труні того літнього дня, був мій двоюрідний дядько Орсон, який найбільше запам'ятався своїми смердючими сигарами, смердючим диханням і безсоромним пуканням. За життя він здебільшого ігнорував мене, а я ігнорувала його, тому мене анітрохи не засмутила його смерть. Я не розуміла, чому маю йти на його похорон, але семирічні діти таке не обирають. І ось того дня я звивалася на церковній лаві, знуджена й спітніла в чорній сукні, дивуючись, чому не можна було залишитися вдома з татом, який категорично відмовився йти сюди. Тато сказав, що буде лицемірством удавати, що він сумує за людиною, яку зневажав. Я не знала значення слова «лицемірство», але розуміла, що теж не хочу бути такою. І все ж я була там, затиснута між матір'ю та тіткою Сильвією, змушена слухати нескінченну вервечку людей, які прісно вихваляли непримітного дядька Орсона. *Гордий незалежний чоловік! Він був захоплений своїм хобі! Як він любив свою колекцію марок!*

Ніхто не згадував про його неприємний запах із рота.

Під час нескінченної панахиди я розважалася, розглядаючи голови людей, які сиділи на лаві перед нами. Помітила, що капелюх тітоньки Донни був припорошений білою лупою, що дядько Чарлі задрімав, а його перука зсунулася набік. Вона нагадувала коричневого пацюка, який намагався сповзти

вниз по голові. Я зробила те, що зробила б будь-яка нормальна семирічна дівчинка.

Розреготалася.

Реакція була миттєвою. Люди оберталися на мене й супилися. Заскочена цим сміхом мати вп'ялася мені в руку п'ятьма гострими нігтями й прошипіла:

— Припини!

— Але ж у нього волосся впало! Воно схоже на пацюка!

Її нігті вп'ялися глибше:

— *Ми поговоримо про це пізніше, Холлі.*

Удома обговорень не було. Натомість лунали крики та ляпаси, і так я дізналася, що таке належна поведінка на похороні. Я зрозуміла, що слід бути похмурою й мовчазною, і що іноді чекають на сльози.

За чотири роки на похороні моєї матері я ридала ридма, бо цього від мене всі очікували.

Але сьогодні, на похороні Сари Бастераш, я не знаю, чи очікує хтось, що я плакатиму. Минуло понад десять років відтоді, як я востаннє бачила дівчину, яку знала в школі як Сару Бірн. Ми ніколи не були близькими, тому не можу сказати, що я оплакую її смерть. Правду кажучи, я приїхала на її похорон у Ньюпорт лише із цікавості. Хочу знати, як вона померла. Мені *потрібно* знати, як вона померла. *Яка жаклива трагедія* — ремствують усі навколо мене в церкві. Її чоловіка не було в місті, Сара випила кілька келихів і заснула зі свічкою на тумбочці. Пожежа, яка забрала її життя, була просто нещасним випадком. Принаймні так усі кажуть.

Це те, у що я хочу вірити.

Маленька церква в Ньюпорті заповнена напхом, тут зібралися всі друзі, яких Сара завела за своє коротке життя, більшість із них я ніколи не зустрічала. Її чоловіка Кевіна, який за щасливих обставин був би доволі привабливим, кимось таким,

із ким я могла б позагравати, я теж не знала, та й сьогодні він має геть розбитий вигляд. То оце таке з тобою робить горе?

Я обертаюся, щоб оглянути церкву, і бачу колишню одно-класницю зі старшої школи, її звати Кеті, вона сидить за мною, обличчя вкрите плямами й слідами розмазанної туші. Майже всі жінки та багато чоловіків плачуть, тому що сопрано співає той старий квакерський гімн «Прості дарунки», а він, здається, завжди викликає сльози. На мить ми з Кеті зустрічаємося поглядами, її очі повні вологи, а мої — холодні й сухі. Я так змінилася зі шкільних часів, що не вірю, ніби вона може мене впізнати, але її погляд прикутий до мене, і вона й далі вирячається так, ніби помітила привида.

Я знову повертаюся обличчям до вітаря.

До того часу, як «Прості дарунки» затихли, я теж устигла розплакатись, як і всі інші.

Приєднуюся до довгої черги скорботних, щоб віддати останню шану, і, проходячи повз закриту труну, розглядаю фотографію Сари, що висить на мольберті. Їй було лише двадцять шість, на чотири роки менше, ніж мені, й на фото вона свіжа, рожевощока й усміхнена, та сама мила блондинка, яку я пам'ятаю зі школи, де я була дівчиною, яку ніхто не помічав, фантомом, який ховався на периферії. Тепер я тут, моя шкіра досі сяє життям, а Сара, гарненька маленька Сара, — не що інше, як обвуглені кістки в ящику. Я впевнена, що всі думають про це, дивлячись на фото Сари до пожежі: вони бачать усмінене обличчя на фото й уявляють собі обпалену плоть і почорнілий череп.

Черга рухається вперед, і я висловлюю свої співчуття Кевіну. Він бурмоче: «Дякую, що прийшли». Він не має уявлення, хто я й звідки знала Сару, але бачить сліди сліз на моїх щоках і хапає мою руку на знак вдячності. Я оплакала його померлу дружину, і цього досить, щоб пройти перевірку.

Я вислизаю із церкви на холодний листопадовий вітер і швидко йду геть, бо не хочу, щоб мене заскочила Кеті чи якісь інші знайомі з дитинства. Усі ці роки мені вдавалося уникати їх усіх.

Або, можливо, вони уникали мене.

Зараз лише друга година, і хоча мій бос у «Буксмарт Медіа» відпустив мене на цілий день, я думаю повернутися до офісу, щоб розібратися з електронними листами та телефонними дзвінками. Я піарниця десятка авторів, і мені потрібно планувати появи у ЗМІ, розсилати гранки поштою та писати рекламні листи. Але перш ніж повернуся до Бостона, маю зробити ще одну зупинку.

Я їду до будинку Сарі — або до того, що колись було її будинком. Зараз залишилися лише почорнілі руїни: обвуглена деревина та купа брудної від сажі цегли. Білий штахетник, який колись обрамляв садок, лежить розбитий і потрощений, поламаний пожежниками, коли ті тягли шланги та драбини з вулиці. Коли приїхали пожежні машини, у будинку вже було пекло.

Я виходжу з машини й підходжу до руїн. У повітрі досі відчувається запах диму. Стоячи на тротуарі, я можу розрізнити слабкий блиск холодильника з нержавіючої сталі, похованого в чорному безладі. Лише один погляд на цей район Ньюпорта підказує мені, що будинок був дорогим, і мені цікаво, яким бізнесом займається чоловік Сарі, чи, можливо, йдеться про гроші його родини. Перевага, якої в мене точно ніколи не було.

Пориви вітру б'ють опалим листям по черевиках: крихкий звук, який повертає мене в ще один осінній день двадцять років тому, коли мені було десять і я шурхотіла опалим листям у лісі. Той день досі кидає тінь на моє життя, і тому сьогодні я стою тут.

Дивлюся на імпровізований меморіал, створений на честь Сарі. Люди залишили букети квітів, і я бачу курган із зів'ялих троянд, лілій і гвоздик: квітова шана на честь молодої жінки,

яку, вочевидь, любили. Раптом я зосереджую увагу на зелені, яка не входить до жодного букета, але кинута на інші квіти, мов запізнiла думка.

Це гілка пальми. Символ мучеництва.

Холод підіймається моєю спиною, і я відступаю. Крізь калатання свого серця чую звук наближення автомобіля й обертаюся, щоб побачити поліцейську машину Ньюпорта, яка сповільнюється, аж ніби повзе. Вікна зачинені, і я не можу розрізнити обличчя офіцера, але знаю, що він міряє мене довгим і уважним поглядом, проїжджаючи повз. Я відвертаюся й пірнаю назад у свою машину.

Якусь мить сиджу, чекаючи, поки серце сповільниться, а руки перестануть тремтіти. Знову дивлюся на руїни будинку й знову уявляю Сару шестирічною. Гарненька мала Сара Бірн підстрибує на сидінні шкільного автобуса переді мною. Того дня шкільним автобусом їхало п'ятеро.

Тепер нас залишилося четверо.

— До побачення, Саро, — шепочу я. Тоді заводжу машину і їду назад до Бостона.

2

Навіть монстри були смертними.

Жінка, яка лежала по той бік вікна, могла здатися такою ж людиною, як і решта пацієнтів у цьому відділенні інтенсивної терапії, але докторка Мора Айлс дуже добре знала, що Амальтея Ленк насправді була чудовиськом. Істота в палаті за вікном переслідувала Мору в кошмарах, кидала тінь на Морине минуле, а її обличчя провіщало майбутнє Мори.

Це моя мати.

— Ми чули, що у місіс Ленк є донька, але не підозрювали, що ви зараз у Бостоні, — сказав лікар Ван. Чи не нотку критики вона почула в його голосі? Несхвалення, бо вона нехтувала своїми дочірніми обов'язками й не з'являлася біля ліжка матері, що була при смерті?

— Вона моя біологічна мати, — сказала Мора, — але я була немовлям, коли вона віддала мене на удочеріння. Я дізналася про неї лише кілька років тому.

— То ви все ж зустрічалися?

— Так, але відтоді ми не розмовляли... — Мора замовкла. *«Оскільки я поклялася, що більше не матиму з нею нічого спільного»*. — Я не знала, що вона у відділенні інтенсивної терапії, поки медсестра не зателефонувала мені сьогодні вдень.

— Її привезли сюди два дні тому, після того, як у неї піднялася температура й упала кількість лейкоцитів.

— Наскільки впала?

— Кількість нейтрофілів у неї — це особливий тип лейкоцитів — лише п'ятсот. Має бути втричі більше.

— Припускаю, що ви призначили емпіричні антибіотики? — вона побачила, як він здивовано кліпає очима, і сказала: — Вибачте, лікарю Ван. Я мала б згадати, що я лікарка. Працюю в офісі судово-медичної експертизи.

— Ой. Я не знав, — він відкашлявся й миттєво перейшов на набагато технічнішу мову, якою спілкуються між собою лікарі. — Так, ми почали давати антибіотики одразу після забору гемокультури. Близько п'яти відсотків пацієнтів, які проходять курс хіміотерапії, отримують фебрильну нейтропенію.

— На якій вона схемі хіміотерапії?

— *FOLFIRINOX*. Це комбінація чотирьох препаратів, серед яких фторурацил і лейковорин. Згідно з одним французьким дослідженням, *FOLFIRINOX* однозначно подовжує життя пацієнтів із метастатичним раком підшлункової залози, але вони мають бути під ретельним наглядом на випадок підвищення температури. На щастя, тюремна медсестра у Фремінгемі була розумницею, — він замовк, шукаючи спосіб поставити делікатне запитання. — Сподіваюся, ви не будете проти, якщо я запитаю.

— Так?

Він відвів погляд, явно відчуваючи дискомфорт від теми, яку збирався порушити. Набагато легше було обговорювати аналізи крові, протоколи прийому антибіотиків і наукові дані, бо факти не були ні добрими, ні лихими; вони не викликали осуду.

— У її медичній карті з Фремінгема не вказана причина, чому вона у в'язниці. Усе, що нам сказали, це те, що місіс Ленк відбуває довічне ув'язнення без можливості умовно-дострокового звільнення. Охоронець, призначений стежити за нею, наполягає на тому, щоб його бранка була прикутою наручниками до поручнів ліжка, що мені видається доволі варварським.

— Це просто протокол для госпіталізованих ув'язнених.

— Вона помирає від раку підшлункової залози, і будь-кому видно, наскільки вона слабка. Ця жінка точно не скочить на ноги й не втече. Але охоронець сказав нам, що вона набагато небезпечніша, ніж здається.

— Так і є, — сказала Мора.

— Чому її посадили у в'язницю?

— Убивства. Не одне.

Він дивився крізь вікно на Амальтею:

— Ця жінка?

— Тепер ви розумієте, навіщо наручники. Й охоронець, який стоїть біля її палати, — Мора глянула на офіцера в уніформі, який сидів біля дверей і стежив за їхньою розмовою.

— Співчуваю, — сказав лікар Ван. — Вам, мабуть, важко знати, що ваша мати...

— Убивця? Так. — *І ви не знаєте найгіршого. Ви не знаєте про решту сім'ї.*

Крізь вікно палати Мора побачила, як повільно розплющилися очі Амальтеї. Один кістлявий палець поманив її, жест такий само страшний, як наказ кігтя сатани. «Мені варто розвернутись і негайно піти геть», — подумала вона. Амальтея не заслуговувала нічийого співчуття чи доброти. Але між Морою та цією жінкою існував зв'язок такий само глибокий, як їхні молекули. Бодай тільки за ДНК, Амальтея Ленк була її матір'ю.

Охоронець уважно стежив за Морою, коли та одягала халат і маску. Це не буде приватним візитом; охоронець спостерігатиме за кожним їхнім поглядом, кожним жестом, і неминучі плітки обов'язково кружлятимуть цією лікарнею. Докторка Мора Айлс, бостонська судово-медична експертка, чий скальпель розрізав незліченну кількість трупів, яка регулярно йшла слідом за Смертю, була донькою серійної вбивці. Смерть була їхньою сімейною справою.

Амальтея подивилася на Мору очима, чорними, як шматки обсидіану. Кисень тихо шипів крізь канюлі в її носі, а на моніторі над ліжком блимав серцевий ритм. Доказ того, що навіть така бездушна людина, як Амальтея, мала серце.

— Ти все-таки прийшла до мене, — прошепотіла Амальтея. — Після того, як поклялася, що ніколи цього не зробиш.

— Мені сказали, що ти критично хвора. Можливо, це наш останній шанс поговорити, і я хотіла тебе побачити, поки ще є змога.

— Бо тобі щось від мене треба?

Мора недовірливо похитала головою:

— Що мені може бути треба від тебе?

— Так влаштований світ, Мора. Усі розумні істоти шукають вигоди. Усе, що ми робимо, — на власну користь.

— Можливо, у тебе так. Але не в мене.

— Тоді чого ти прийшла?

— Бо ти помираєш. Бо ти постійно пишеш мені, просиш мене прийти. Бо мені подобається думати, що я маю *якесь* співчуття.

— Якого я не маю.

— Як думаєш, чому ти прикута наручниками до ліжка?

Амальтея скривилася й заплющила очі, її рот раптово стиснувся від болю.

— Мабуть, я на це заслужила, — пробурмотіла вона. Піт блищав над її верхньою губою, і якусь мить вона лежала зовсім нерухомо, наче будь-який рух, навіть вдих, був нестерпним. Востаннє, коли Мора бачила її, чорне волосся Амальтеї було густим і щедро всіяним сріблом. Зараз до шкіри її голови прилипли лише кілька пасм, останніх, які лишилися після жорсткої хіміотерапії. Плоть на її скронях висохла, а шкіра над гострими вилицями обвисла, як складений намет.

— Здається, тобі боляче. Потрібен морфін? — запитала Мора. — Я покличу медсестру.

— Ні, — Амальтея повільно видихнула. — Поки що ні. Хочу бути притомною. Маю з тобою поговорити.

— Про що?

— Про тебе, Моро. Про те, хто ти.

— Я знаю, хто я.

— Хіба? — очі Амальтеї були темні й бездонні. — Ти моя дочка. І цього ти не можеш заперечити.

— Але я геть не схожа на тебе.

— Бо тебе виховували милі й добропорядні містер та місіс Айлс у Сан-Франциско? Бо навчалася в найкращих школах, отримала найдорожчу освіту? Бо працюєш в ім'я правди та справедливості?

— Бо я не зарізала два десятки жінок. Чи їх було більше? Чи були й інші жертви, не зазначені у вашому остаточному переліку?

— Усе це в минулому. Я хочу поговорити про майбутнє.

— Навіщо непокоїтися? Тебе тут не буде, — це були безсердечні слова, але Мора не була налаштована милосердно. Раптом вона відчула, що нею маніпулюють, її заманила сюди жінка, яка точно знала, за які ниточки маріонетки смикнути. Місяцями Амальтея надсилала їй листи. *«Я помираю від раку. Я твоя єдина кривна родичка. Це твій останній шанс попроситися»*. Мало які слова сильніші, ніж *«останній шанс»*. Якщо цю можливість проґавити, то можна шкодувати все життя.

— Так, я помру, — розважливо сказала Амальтея. — І тобі залишиться лише здогадуватися, хто твій народ.

— Мій народ? — Мора засміялася. — Ніби ми якесь плем'я?

— Так і є. Ми належимо до племені, яке наживається на мертвих. Ми з твоїм батьком. Твій брат. І хіба не кумедно, що й ти теж? Запитай себе, Моро, чому ти обрала цю професію. Таку дивну, щоб її прагнути. Чому ти не вчителька чи не банкірка? Що змушує тебе різати мертвих?

— Ідеться про дослідження. Я хочу зрозуміти, чому вони померли.

— Звісно. Інтелектуальна відповідь.

— А є краща?

— Це через темряву. Ми обидві її поділяємо. Різниця в тому, що я її не боюся, а ти боїшся. Ти долаєш свій страх, розтинаючи його скальпелями, сподіваючись викрити його таємниці. Але це не працює, чи не так? Це не вирішує твоєї фундаментальної проблеми.

— Якої саме?

— Тієї, що в тебе всередині. Темрява є частиною тебе.

Мора подивилася матері в очі, й від того, що вона там побачила, у неї раптом пересохло в горлі. «*Боже милий, я бачу себе*». Вона позадкувала.

— З мене годі. Ти просила мене прийти, і я прийшла. Не надсилай мені більше листів, бо я на них не відповім, — вона обернулася. — Прощавай, Амальтеє.

— Ти не єдина, кому я пишу.

Мора замовкла, збираючись відчинити двері палати.

— Я чую речі. Ті, які ти можеш хотіти дізнатися, — вона заплющила очі й зітхнула. — Здається, тобі нецікаво, але ти зацікавишся. Бо скоро знайдеш іншу.

Яку іншу?

Мора зависла на грані, їй слід було вийти, аби не втягнутися в розмову знову. «Не відповідай, — подумала вона. — Не дозволяй їй заманити тебе в пастку».

Її врятував мобільний, який завібрував у кишені. Не озирючись, вона вийшла з палати, зняла маску й покопирсалася під халатом у пошуках телефона.

— Докторка Айлс, — відповіла вона.

— У мене для вас завчасний різдвяний подарунок, — сказала детектив Джейн Ріццолі, голос якої був аж надто веселим,

як для тих новин, які вона збиралася повідомити. — Біла жінка двадцяти шести років. Померла в ліжку, повністю одягнена.

— Де?

— Ми в районі Лезер. Це квартира в мансарді на вулиці Ютіка. Не можу дочекатися, щоб почути, що ви про це думаєте.

— Ви сказали, що вона в ліжку? У власному?

— Так. Її знайшов батько.

— І це явно вбивство?

— Сумнівів немає. Але те, що з нею трапилося *опісля*, нажахало Фроста, — Джейн помовчала й тихо додала: — Принаймні я *сподіваюся*, що вона була мертва, коли це сталося.

Крізь вікно палати Мора побачила, що Амальтея зацікавлено стежить за розмовою. Звісно, їй цікаво; смерть була їхнім сімейним профілем.

— Як швидко ви зможете приїхати? — запитала Джейн.

— Я зараз у Фремінгемі. Це займе якийсь час, залежить від заторів.

— Фремінгем? Що ви там робите?

Мора не хотіла обговорювати цю тему, особливо з Джейн.

— Я виїжджаю, — це все, що вона сказала. Жінка поклала слухавку й подивилася на вмираючу матір. «Я із цим покінчила, — подумала вона. — Мені більше ніколи не доведеться тебе бачити».

Губи Амальтеї повільно викривилися в посмішці.

3

Коли Мора приїхала до Бостона, вже стемніло, і пронизливий вітер загнав більшість перехожих у приміщення. Вулиця Ютіка була вузька і вже переповнена офіційними авто, тому вона припаркувалася за рогом і зупинилася, щоб оглянути безлюдну вулицю. За останні кілька днів випав сніг, потім була відлига, а потім лютий мороз, і тротуар підступно виблискував кригою. «Час іти на роботу. Час залишити Амальтею позаду», — подумала вона. І саме це Джейн радила їй зробити кілька місяців тому: *«Не відвідуй Амальтею; навіть не думай про неї. Дай жінці зогнити у в'язниці»*.

«Тепер із цим покінчено, — подумала Мора. — Я попросилася, і вона нарешті пішла з мого життя».

Мора вийшла зі свого «лексуса», і вітер почав шматувати поли її довгого чорного пальта, пронизуючи наскрізь вовняну тканину штанів. Вона пройшла слизьким тротуаром так швидко, як тільки наважилася, повз кав'ярню та зачинену туристичну агенцію, і повернула за ріг на вулицю Ютіка, що врізалася, мов вузький каньйон, між складами із червоної цегли. Колись цей район був у розпорядженні шкіряників та оптовиків. Багато з тих будівель дев'ятнадцятого століття перетворили на квартири-лофти, і те, що колись було промисловою частиною міста, тепер стало модним богемним районом.

Мора обійшла будівельне сміття, яке частково перекривало вулицю, і помітила попереду блакитні вогні автомобіля, що спалахували, мов похмурі самонавідні маячки. Крізь лобове

скло вона бачила силуети двох патрульних, які сиділи всередині, двигун працював, щоб зберегти тепло в машині. Коли вона наблизилася, вікно авто опустилося.

— Гей, док! — патрульний усміхнувся до неї. — Ви пропустили веселощі. Швидка щойно поїхала, — хоча він видавався знайомим і явно впізнав її, вона не пам'ятала, як його звать, і таке траплялося надто часто.

— Які саме веселощі? — запитала вона.

— Ріццолі була всередині й розмовляла з якимось хлопцем, коли той схопився за груди й беркицьнувся. Певно, серцевий напад.

— Він досі живий?

— Був живий, коли вони везли його. Вам слід було бути тут. Їм би знадобився лікар.

— Не та спеціальність, — вона глянула на будівлю. — Ріццолі досі всередині?

— Так. Просто підніміться сходами. Там справді гарна квартира. Класне місце, щоб жити, якщо ти не помер, — коли вікно піднялося, вона почула, як копи сміються з власного жарту. Ха-ха, жарт на місці смерті. Ніколи не смішно.

Вона зупинилася на пронизливому вітрі, щоб натягнути бахіли та рукавички, а потім увійшла в будівлю. Коли двері за нею з гуркотом зачинилися, Мора влякла перед забризканим кров'ю обличчям дівчини. На стіні у фое, як моторошний вітальний знак, висів плакат до фільму жахів «Керрі» — яскрава пляма, яка лякала кожного відвідувача, що заходив у ці двері. Ціла галерея інших постерів прикрашала стіну із червоної цегли вздовж сходів. Підіймаючись сходами, вона проминула «День триффідів», «Колодязь і маятник», «Птахів» і «Ніч живих мерців».

— Нарешті ви приїхали, — крикнула Джейн із майданчика другого поверху. Вона вказала на «Ніч живих мерців». — Уявіть, як воно, — щовечора повертатися додому повз ці щасливі картини.

— Усі ці плакати ніби оригінальні. Не на мій смак, але, ма-
буть, доволі дорогі.

— Заходьте й побачите купу всього не на ваш смак. І до-
стобіса не на *мій* смак.

Мора пішла слідом за Джейн до квартири й зупинилася, щоб помилуватися масивними дерев'яними балками над головою. На підлозі досі лежали оригінальні широкі дубові дошки, тепер відполіровані до блиску. Зі смаком проведений ремонт перетворив те, що колись було складом, на приголомшливий лофт із цегляними стінами, який, безперечно, не міг собі дозволити пересічний голодний художник.

— Набагато приємніше, ніж моя квартира, — сказала Джейн. — Я могла б переїхати сюди, але спочатку позбулася б *тієї* моторошної штуки на стіні, — вона вказала на жадливе червоне око, яке дивилося зі ще одного плаката фільму жахів. — Помітили назву фільму?

— «Я тебе бачу»? — запитала Мора.

— Запам'ятайте цю назву. Це може мати велике значення, — зловісно сказала Джейн. Вона провела Мору через відкриту кухню, повз вазу, наповнену свіжими трояндами та ліліями — яскравою ноткою весни в цю грудневу ніч. На стільниці з чорного граніту лежала листівка флориста з написом: «*З днем народження! Люблю, тато*», написаним фіолетовим чорнилом.

— Ви сказали, що її знайшов батько? — сказала Мора.

— Так, він власник цієї будівлі. Дозволяє їй жити тут без орендної плати. Вона мала пообідати з батьком сьогодні у «Чотирьох сезонах»¹, щоб відсвяткувати свій день народження. Коли не з'явилася і не відповідала на дзвінки, він приїхав сюди перевірити, як вона. Каже, що двері були незамокнені, але все інше здалося йому нормальним. Поки він не дійшов до спальні, —

---

¹ *Four Seasons Hotels, Inc.* — канадська міжнародна п'ятизіркова готельна компанія з головним офісом у Торонто.

Джейн заговкла. — Приблизно в цьому місці розповіді він зблід, схопився за груди, і нам довелося викликати швидку.

— Патрульний унизу сказав, що чоловік був ще живий, коли швидка поїхала.

— Але почувався не дуже добре. Після того, що ми знайшли в спальні, я боялася, що й Фросту може знадобитися швидка.

Детектив Баррі Фрост стояв у дальньому кутку спальні, рішуче зосереджений на тому, що записував у нотатнику. Його зимова блідість була виразнішою, ніж зазвичай, і він лише ледь помітно кивнув, коли Мора ввійшла. Вона ледве глянула на Фроста; її увага була прикута до ліжка й жертви. Молода жінка лежала в дивовижно спокійній позі, руки притиснуті до боків, ніби вона просто вместилася на покривалі, повністю одягнена, щоб подрімати. Вона була вся в чорному, в легінсах і водолазці, що підкреслювали примарну блідість її обличчя. Волосся також було чорне, але світле коріння видавало той факт, що воронячий чорний колір був просто фарбою. Численні золоті шпильки стирчали з її вух, а у правій брові блищало золоте кільце. Але те, що зяяло під бровами, привернуло увагу враженої Мори.

Обидві очні ями були порожні. Вміст було вичерпано, зосталися лише криваві діри.

Приголомшена Мора глянула на ліву руку жінки. На те, що лежало в її відкритій долоні — на дві моторошні кульки.

— І саме тому цей вечір веселий, хлопці та дівчата, — сказала Джейн.

— Двостороння енуклеація очей, — тихо сказала Мора.

— Це якийсь крутий медичний спосіб сказати, що *хтось вирізав їй очні яблука?*

— Так.

— Мені подобається, як ви надаєте всьому гарне сухе клінічне звучання. Це наче робить той факт, що вона тримає власні очі в долоні, менш, ну, лайняним.

— Розкажіть мені про цю жертву, — попросила Мора.

Фрост неохоче підвів очі від свого блокнота.

— Кассандра Коїл, двадцять шість років. Живе... Жила тут сама; хлопця наразі не має. Вона — незалежна режисерка, має власну продюсерську компанію під назвою «Божевільно-брунатне кіно». Працює в маленькій студії на Південній вулиці.

— Це ще одна будівля, якою володіє її батько, — додала Джейн. — Очевидно, що в сім'ї є гроші.

Фрост продовжив:

— Її батько каже, що востаннє розмовляв із жертвою вчора вдень, близько п'ятої чи шостої вечора, коли вона виходила зі своєї студії. Далі ми підемо туди, щоб опитати її колег, спробуємо визначити точний час, коли вони бачили її востаннє.

— Які фільми вони знімають? — запитала Мора, хоча відповідь уже була очевидною, якщо судити з постерів, побачених у лофті.

— Фільми жахів, — сказав Фрост. — Її батько розповів, що вони щойно закінчили зйомки свого другого фільму.

— І це узгоджується з її відчуттям стилю, — мовила Джейн, роздивляючись рясний пірсинг жертви та чорне, як вороняче пір'я, волосся. — Я думала, що готика вийшла з моди, але ця дівчина — просто втілення готки.

Мора знову неохоче зосередилася на тому, що жертва тримала в руці. Повітря висушило рогівку, і блакитні очі, які колись блищали, тепер були тьмяними та каламутними. Хоча відрізані м'язи зморщилися, вона могла ідентифікувати прямі та косі м'язи, які так точно контролюють рухи людського ока. Ці шість м'язів, працюючи в складній взаємодії, давали мисливцеві змогу вистежувати качку в небі, студенту — читати підручник.

— Будь ласка, скажіть нам, що вона вже була мертва, коли він зробив... це, — озвалася Джейн.

— Ці енуклеації здаються посмертними, якщо судити зі стану м'язів-підіймачів.

— Чого?

— Повік. Бачите, на тканинах майже немає сторонніх пошкоджень? Той, хто вийняв очні яблука, робив це без поспіху, а це було б важко, якби вона була при тямі й боролася. Крім того, крововтрата мінімальна, що вказує на відсутність пульсу. Циркуляція крові вже спинилася, коли був зроблений перший надріз, — Мора замовкла, розглядаючи видовбані очні ями. — Символізм вражає.

Джейн звернулася до Фроста:

— Хіба я не стверджувала, що вона це скаже?

— Очі вважаються дзеркалом душі. Можливо, цьому вбивці не сподобалося те, що він побачив у її очах. Або йому не подобалося, як вона дивилася на нього. Можливо, він відчув загрозу від її погляду й відреагував, вирізавши очі.

— Або, можливо, це пов'язано з її останнім фільмом, — сказав Фрост. — «Я тебе бачу».

Мора глянула на нього:

— Це постер її фільму?

— Вона написала сценарій і спродюсувала його. За словами батька, це був її перший повнометражний фільм. Ніколи не знаєш, хто міг таке подивитися. Може, якийсь намаханий.

— Якого фільм міг надихнути, — сказала Мора, дивлячись на два ока, стиснуті в руці жертви.

— Ви коли-небудь бачили щось схоже, док? — запитав Фрост. — Жертва з вирізанними очима?

— Даллас, — відказала Мора. — Це була не моя справа, але я чула про неї від колеги. Трьох жінок застрелили й вирізали їм очі після смерті. Перше видалення вбивці було хірургічно точним, як це. Але коли дійшло до третьої жертви, він став неохайним. Так його і спіймали.

— Отож... серійний убивця.

— Який також виявився вправним у таксидермії. Після арешту поліція знайшла в його квартирі десятки жіночих фотографій, на яких він вирізав очі. Він ненавидів жінок і відчував сексуальне збудження, коли завдавав їм болю, — Мора глянула на Фроста. — Але це єдиний випадок, про який я чула. Таке каліцтво не є типовим.

— У нас таке вперше, — сказала Джейн.

— Сподіваймося, що й востаннє, — Мора взялася за праву руку жертви, спробувала зігнути її в лікті й виявила, що суглоб нерухомий. — Шкіра холодна, настало повне трупне задубіння. Із телефонної розмови з батьком ми знаємо, що вчора близько п'ятої вечора вона була ще жива. Це звужує посмертний інтервал від дванадцяти до двадцяти чотирьох годин приблизно, — вона підвела очі. — Може, є свідки, які можуть допомогти нам звузити час смерті? Камери відеоспостереження в цьому районі?

— У цьому кварталі їх немає, — сказав Фрост. — Але я помітив камеру на будівлі за рогом, здається, спрямовану на в'їзд на вулицю Ютіка. Можливо, вона засікла її під час повернення додому. І, якщо нам пощастить, на записі буде ще хтось.

Мора потягла вниз комір водолазки, щоб перевірити, чи немає синців або слідів зв'язування, але не побачила ні того, ні іншого. Потім вона підняла чорну водолазку жертви, щоб відкрити тулуб, і з допомогою Джейн перевернула тіло на бік. Спина була темно-фіолетового кольору в тому місці, де після смерті зібралася кров. Мора притиснула палець у рукавичці до знебарвленої плоті й встановила, що живіт задубів, а це підтвердило, що жертва була мертва щонайменше дванадцять годин.

Але що стало причиною цієї смерті? За винятком понівечених очей, Мора не побачила жодних слідів травм.

— Ні кульових поранень, ні крові, ні слідів удушення, — сказала вона. — Я не бачу інших травм.

— Він вирізає очні яблука, але не бере їх, — сказала Джейн, насупившись. — Натомість залишає їх у її руці, ніби якийсь хворий прощальний подарунок. Що, в біса, це має означати?

— Це запитання до психолога, — Мора випросталася. — Я не можу визначити причину смерті тут. Подивимося, що нам покаже розтин.

— Може, це був передоз, — припустив Фрост.

— Він очолює список потенційних причин. Дослідження на наркотики й токсичні речовини дасть нам відповідь, — Мора зняла рукавички. — Вона буде першою в моєму розкладі завтра.

Джейн слідом за Морою вийшла зі спальні:

— Ви хочете про щось поговорити, Моро?

— Я не можу сказати вам більше до розтину.

— Ідеться не про цю справу.

— Я не розумію, про що ви.

— Телефонем ви сказали, що були у Фремінгемі. Будь ласка, скажіть мені, що не ходили до тієї жінки.

Мора спокійно застігнула пальто:

— Ви кажете так, ніби я вчинила злочин.

— То ви там були. Я думала, ми обидві погодилися, що вам слід триматися подалі від неї.

— Амальтея зараз у відділенні інтенсивної терапії, Джейн. У неї були ускладнення після хіміотерапії, і я не знаю, скільки вона ще проживе.

— Вона використовує вас, граючись із вашою симпатією. Боже, Моро, просто ви знову постраждаєте.

— Знаєте, я справді не хочу про це говорити, — не озирючись, Мора спустилася сходами й вийшла з будівлі. Надворі холодний вітер гуляв вулицею, шмагаючи волосся та обличчя. Коли вона йшла до своєї машини, то почула, як двері будівлі знову рипнули. Озирнувшись, побачила, що Джейн вийшла слідом за нею.

— Чого вона від вас хоче? — запитала Джейн.

— Вона помирає від раку. Як думаєте, чого вона хоче? Може, трохи співчуття?

— Вона длубається у вашій голові. Знає, як до вас дістатися. Подивіться, як вона зламала сина.

— Думаєте, я можу стати такою, як він?

— Звісно, ні! Але ви самі це якось сказали. Сказали, що народилися з тією ж смугою темряви, яка проходить крізь родину Ленк. Вона знайде спосіб якось використати це для власної вигоди.

Мора відкрила свій «лексус».

— Мені й так проблем вистачає. І ваша лекція не потрібна.

— Гаразд-гаразд, — Джейн підняла обидві руки на знак капітуляції. — Я просто дбаю про вас. Ви зазвичай така розумна. Будь ласка, не накойте дурниць.

Мора спостерігала, як Джейн крокувала назад до місця злочину. Назад до спальні, де лежала мертва жінка, тіло якої застигло в трупному задубінні. Жінка без очей.

Раптом слова Амальтеї повернулися до неї: *«Ти скоро знайдеш іншу»*.

Обернувшись, вона швидко оглянула вулицю, придивляючись до кожних дверей, кожного вікна. Це якесь обличчя спостерігало за нею з другого поверху? Хтось рухався цим провулком? Куди б вона не глянула, скрізь уявляла зловісні силуети. Про це й попереджала її Джейн. Це була сила Амальтеї: вона відсувала завісу, щоб відкрити кошмарний краєвид, де все було намальовано тінями.

Тремтячи, Мора залізла в машину й завела двигун. Із вентиляційного отвору обігрівача виривалося крижане повітря. Настав час повертатися додому.

Час тікати від темряви.